

Cor Vanistendael

Een perfecte dag

Soms lukt het gewoon en dan moet je er bij zijn of je hebt iets gemist. Maar soms kan het ook gewoon alleen maar hier gebeuren en nergens anders. Dan moet je er wonen, anders mis je de schoonheid van datgene waarover het gaat.

Enkele dagen voor ik dit stukje schreef werd het voor een paar dagen opnieuw zomer. Een mooie woensdag, een heerlijke zaterdag en een staalblauwe zondag zorgden voor een ware feeststemming in de stad. De macho's met boenkeboenke-auto's lieten zichzelf weer eens uit en sneden mij oordeelkundig de pas af aan elk kruispunt. Jonge vrouwen paradeerden in hun kortste rokjes, diepste décolletés en niets-omhet-lifjes, zodat heel het straatbeeld wel uit bloot leek opgetrokken. Zomer in de stad aan de stroom, dat is kinderen, ijsjes, stank van afvalcontainers en loeiende sirenes die pijn doen aan de oren.

"Het was, ondanks de klimaatsverwachtingen, weer voor even een zomer zoals ik me die herinner uit mijn jeugd: een grijze boel met af en toe een paar stralende dagen er kundig en met niet al te gulle hand tussen gemengd."

Maar dan is er de rivier. De stroom die gestaag vloeit van zuid naar noord en die van dit wereld-dorp een heuse stad maakt. Met een haven. Waarin een menigte schepen de chaos scheppen en

sluizen, dokken en hijskranen de argeloze voorbijganger strikken, verwarren en doen verdwalen. Een stad is geen stad als je er niet verloren in kunt lopen. Die middag had ik voor mijn gasten gekookt. Parelhoen met een vulling van kruiden en honing, aardappeltjes en appelmoes en een goed glas wijn erbij dat zo lekker afsmaakt bij kruidig vlees. Het was feest in de stad en dus ook een beetje bij mij thuis. Een autoloze zondag moest het worden en daarom haalden we na het dessert de fietsen van stal. Fietsen langs de majestueuze rivierdijk met de zon in je haar... Bestaat er een volmakter moment? Een perfecte dag, om het met Lou Reed te bezingen. Vooral als je weet dat je onderweg bent naar een bal. Een bal in openlucht op de dijk. In de zon, met de koele wind van over de rivier door je haren. Tegen een decor van staketsels, boten en havenkranen. Een parket gelegd op rul zand. Een orkest dat perfect de rust van een zondagnamiddag weet te verstoren, zonder dat het stoort. Kleine kinderen die in de zon dansen naast papa en mama, met een zonnehoedje op de bol en ingesmeerd met factor 60. En grote mensen met verhitte, blij gezichten die zich aan flessen water laven alsof ze net

uit een wandeltochtje door de woestijn zijn komen aanwaaien. Het was, ondanks de klimaatsverwachtingen weer voor even een zomer zoals ik me die herinner uit mijn jeugd: een grijze boel met af en toe een paar stralende dagen er kundig en met niet al te gulle hand tussen gemengd. Dagen waarop je intenser geniet omdat je weet dat ze een geschenk zijn dat uit de hemel is komen vallen. Het is leven van dag tot dag, van moment tot moment. Net zoals levende muziek: je weet nooit wat je na de volgende maatstreek te wachten staat.

Het is schoonheid bewonderen wanneer die zich aandient. Onvoorspelbaar, verscholen achter elke straathoek, na elke danspas, gezet op een parket, dat op rul zand werd gelegd, op een dijk aan een rivier in een stad aan de stroom, badend in de zon. Zonde als je het mist. Maar het is dan ook zondag: dag van de zonde. Of is het *zund*, zoals ze hier zeggen?